

Arrest

nr. 39 184 van 23 februari 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 september 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 november 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Soedanees staatsburger te zijn, behorende tot de Artega-etnie (van de Beja-stam) en afkomstig van Haya in het oosten van Soedan. Op 21 april 2004 diende u een eerste asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) die op 30 augustus 2004 door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf op basis van de bedrieglijkheid van uw relaas. Op 14 april 2009 diende u een tweede asielaanvraag in die door de DVZ werd afgesloten met een beslissing van weigering tot in overwegingname. Vervolgens diende u op 20 mei 2009 uw derde asielaanvraag in. U verklaart sinds uw aankomst in België niet te zijn teruggekeerd naar Soedan. Ter ondersteuning van uw derde asielaanvraag legt u een ten aanzien van u uitgevaardigd dagvaardingsbevel neer, dd. 17 mei 2009, alsook een kopie van uw Soedanese

identiteitskaart. De veiligheidsdiensten zouden immers nog steeds naar u op zoek zijn en het kwestieuze dagvaardingsbevel op 18 mei 2009 aan uw oom (M.A.T.) overhandigd hebben. Op 8 maart 2009 zou overigens een aanhoudingsbevel tegen u uitgevaardigd zijn omdat u nog steeds als opposant beschouwd wordt en de autoriteiten op de hoede waren voor eventuele onlusten naar aanleiding van de uitvaardiging van het aanhoudingsbevel tegen president Bashir door het Internationaal Strafhof in Den Haag.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uw hoofd een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève of een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u uw derde asielaanvraag baseert op de feiten en gebeurtenissen die u reeds aanhaalde in het kader van uw eerste asielaanvraag. Op 30 augustus 2004 besloot de Commissaris-generaal echter dat geen geloof kan gehecht worden aan de door u tijdens uw eerste asielprocedure ingeroepen vervolgingsfeiten als gevolg van uw beweerde lidmaatschap van en activiteiten voor het Beja Congress. Ter staving van uw derde asielaanvraag legt u een dagvaardingsbevel neer waaruit zou moeten blijken dat u weldegelijk gekend bent als opposant en vervolging vreest als gevolg van uw beweerde activiteiten voor het Beja Congress in 2004, meer bepaald omdat u als lid van het Beja Congress politieke activiteiten bleef ontwikkelen ondanks het verbod dat u na uw vermeende arrestatie in 2004 zou gekregen hebben nog verder politiek actief te zijn (gehoorverslag CGVS dd. 01/09/2009, p. 6). Het document in kwestie betreft echter een ingescande kopie van een - al dan niet origineel - blanco document waarop de stempels reeds aangebracht waren, en dat vervolgens afgedrukt en ingevuld werd. Derhalve kan bezwaarlijk enige bewijswaarde verleend worden aan het kwestieuze document. Geconfronteerd met het feit dat het een ingescande kopie van een blanco document betreft kwam u overigens niet verder dan te stellen dat u het zo van uw neef ontving (gehoorverslag CGVS dd. 01/09/2009, p. 4-5), wat de bewijskracht van dit document echter niet kan herstellen. Bovendien dient vastgesteld te worden dat het kwestieuze bevel geen enkele melding maakt van de redenen van uw dagvaarding, en dient opgemerkt te worden dat de door u neergelegde omslag en shipment bill van DHL hooguit aantonen dat u contacten hebt in Soedan, maar geenszins dat het kwestieuze dagvaardingsbevel u ook effectief uit Soedan per post werd opgestuurd. Het door u neergelegde kopie van uw identiteitskaart betreft dan weer een gemakkelijk te fabriceren faxkopie, waar derhalve geen bewijswaarde aan kan worden gehecht. Bovendien bevat dit document enkel identiteitsgegevens die in casu niet onmiddellijk in twijfel worden getrokken.

Volledigheidshalve kan nog vastgesteld worden dat het door u in het kader van uw tweede asielaanvraag neergelegde aanhoudingsbevel, uitgevaardigd op 8 maart 2009, eveneens een gemakkelijk te fabriceren faxkopie betreft, waar bijgevolg evenmin enige bewijswaarde aan kan worden gehecht.

De door u neergelegde documenten zijn derhalve niet van aard de geloofwaardigheid van de door u in het kader van uw eerste asielprocedure in 2004 gesitueerde vervolgingsfeiten te herstellen. Daar u aanhaalt nog steeds vervolgd te worden omwille van de - ongeloofwaardig geachte - problemen die u als beweerd lid van het Beja Congress in 2004 zou ondervonden hebben (gehoorverslag CGVS dd. 01/09/2009, p. 5-7), kan dan ook bezwaarlijk geloof gehecht worden aan de door u in het kader van uw derde asielaanvraag ingeroepen vervolgingsfeiten.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het

materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel. Tevens werpt verzoeker een manifeste appreciatiefout op.

2.1.1. Verzoeker betoogt dat zijn verklaringen voldoende aanwijzingen bevatten voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Hij stelt gevaar te lopen in Soedan en een vrees voor vervolging door de Soedanese autoriteiten te koesteren omwille van zijn politiek engagement voor de partij Motammar al-Beja (Beja-Congress). Verzoeker poneert dat hij voldoende en overtuigende nieuwe elementen heeft aangebracht die aantonen dat hij gevaar loopt in Soedan omwille van de gebeurtenissen waarvoor hij het land heeft ontvlucht in 2004.

Verzoeker verwijt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) zich in hoofdzaak te hebben beperkt tot een verwijzing naar de weigeringsbeslissing die op 30 augustus 2004 werd genomen in het kader van zijn eerste asielaanvraag. Er zou derhalve geen grondig onderzoek zijn gevoerd naar de nieuw aangebrachte elementen die een nieuw licht zouden werpen op zijn dossier.

Verzoeker voert aan dat de Soedanese autoriteiten een dossier tegen hem hebben geopend en dat zij tweemaal bij zijn zus en tweemaal bij zijn neef M., meerbepaald op 8 maart en 18 mei 2009, zijn langs geweest om hem te zoeken en te arresteren. Op 8 maart 2009 zouden de autoriteiten aan M. een aanhoudingsbevel lastens verzoeker hebben overhandigd. Op 18 mei 2009 zouden zij een dagvaarding hebben afgegeven omdat zij ervan overtuigd waren dat M. verzoekers schuilplaats kende.

Verzoeker merkt op dat hij tijdens zijn gehoor bij het CGVS op 1 september 2009 melding maakte van het feit dat hij ook tijdens zijn verblijf in België meermaals zijn ongenoegen heeft geuit ten aanzien van de Soedanese autoriteiten, onder andere via het internet, waarbij hij zijn verklaringen citeert. Deze politieke activiteiten in België zouden door het CGVS niet grondig onderzocht zijn gezien er met geen woord over gerept wordt in de bestreden beslissing.

Tevens verwijst hij naar zijn verklaring omtrent de reden waarom hij heden nog zou gezocht worden door de autoriteiten, met name dat het Internationaal Strafhof een aanhoudingsbevel uitvaardigde tegen Bashir, waarna de autoriteiten vele mensen zouden gearresteerd hebben.

Waar de bestreden beslissing de authenticiteit van de door hem aangebrachte documenten in vraag stelt, voert verzoeker aan dat het CGVS zich beperkt heeft tot een oppervlakkig 'de visu' onderzoek en er bijvoorbeeld niet uitdrukkelijk verwezen worden naar gelijkaardige Soedanese documenten en niet omschreven wordt aan welke specifieke formaliteiten en eigenschappen deze zouden moeten beantwoorden. Er zouden derhalve geen objectieve vergelijkingspunten worden geciteerd waardoor het risico dat de dossierbehandelaar zich heeft vergist niet denkbeeldig is. Verzoeker betoogt dat hij een geloofwaardige uitleg heeft gegeven omtrent de wijze waarop hij deze documenten heeft bekomen en benadrukt geen uitstaans te hebben met bewuste, opzettelijke vervalsingen. Hij herhaalt dat hij enkel over een kopie van de convocatie beschikt en stelt dat er nooit originele documenten worden afgeleverd door de autoriteiten.

Verzoeker voert aan dat het arrestatiebevel en de dagvaarding minstens een begin van bewijs vormen en zij in het kader van een grondiger onderzoek ter zake wel degelijk nuttige gegevens omtrent zijn moeilijkheden hadden kunnen verschaffen.

Voorts geeft verzoeker een algemene theoretische uiteenzetting aangaande de bewijslast en het voordeel van de twijfel. Hij betoogt dat uit het administratief en de bestreden beslissing niet blijkt dat het CGVS alle haar ter beschikking zijnde middelen heeft aangewend om na te gaan of de nieuwe door verzoeker aangehaalde elementen al dan niet verifieerbare informatie bevatten aangaande zijn problemen.

Verzoeker stelt dat het CGVS onvoldoende rekening heeft gehouden met de gegevens van zijn dossier, met zijn opmerkingen en argumenten. Het CGVS zou tevens een verkeerde interpretatie hebben gegeven aan zijn verklaringen.

2.1.2. Verzoeker betoogt dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a, b en c van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat de door hem verstrekte gegevens wel degelijk voldoende zijn om gewag te kunnen maken van moeilijkheden in de zin van de definitie van de subsidiaire bescherming. Uit de motivering van de bestreden beslissing zou niet blijken dat het CGVS het asielrelaas van verzoeker heeft onderzocht in het kader van de criteria van de subsidiaire bescherming. Hij benadrukt dat hij afkomstig is uit Soedan en dat zijn identiteit door de bestreden beslissing niet in twijfel wordt getrokken.

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de procespartij in kennis te stellen van de

redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat de rechtszoekende kan oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204).

De bestreden beslissing stelt op grond van de stukken van het administratief dossier met recht dat verzoeker zijn huidige asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als deze aan de grondslag van zijn eerste asielaanvraag, met name zijn politieke activiteiten als lid van de oppositiepartij Beja Congress. In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag het geheel geen geloof kon worden gehecht aangezien hij tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent zijn voorgehouden arrestatie op 2 april 2004, die zijn rechtstreekse vluchtaanleiding vormde, alsook aangaande de manifestatie die hij in 1998 zou hebben georganiseerd, zijn identiteitskaart en zijn reisweg. Bovendien ontbrak elk begin van bewijs omtrent deze reisweg en zijn identiteit (administratief dossier, map eerste asielaanvraag, stuk 7). Het beroep tegen voormelde beslissing bij de Raad van State werd bij arrest nr. 186.018 van 4 september 2008 afgesloten nadat een afstand van het geding werd vastgesteld. (*ibid.*, stuk 2).

Op 14 april 2009 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in die eveneens gebaseerd was op de voormelde feiten en waarbij hij een faxkopie van een arrestatiebevel bijbracht. De Dienst Vreemdelingenzaken besloot tot een weigering tot in overwegingname op 14 mei 2009 wegens het ontbreken van nieuwe gegevens aangaande deze feiten aangezien de authenticiteitswaarde van een fax niet kan worden nagegaan (administratief dossier, map tweede asielaanvraag, stukken 4 en 5).

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de reglementair bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. In zoverre een onderzoek van de door verzoeker aangevoerde middelen met zich zou brengen dat opnieuw zou moeten worden geoordeeld over elementen die als vaststaand moeten worden beschouwd, dient de Raad dus vast te stellen dat hij niet bevoegd is. Derhalve kan enkel worden ingegaan op het middel voor zover het betrekking heeft op de beoordeling van de nieuwe gegevens.

Ter ondersteuning van zijn huidige, derde asielaanvraag brengt verzoeker een aantal nieuwe documenten bij waaruit zou blijken dat hij actueel nog steeds gevisieerd wordt door de autoriteiten in zijn land van herkomst, met name een dagvaardingsbevel van 17 mei 2009 dat door zijn oom zou zijn ontvangen en een kopie van zijn identiteitskaart (administratief dossier, stuk 10: documenten). Hij

verwijst tevens naar het arrestatiebevel van 8 maart 2009 dat hij ten tijde van zijn tweede asielaanvraag neerlegde.

Wat betreft de door verzoeker neergelegde fotokopie van zijn identiteitskaart dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat aan fotokopieën geen bewijswaarde kan worden toegekend omwille van de manipuleerbaarheid ervan, dit document op ernstige wijze afbreuk doet aan verzoekers geloofwaardigheid aangezien het voorleggen van dit document niet strookt met zijn verklaringen tijdens de eerste asielaanvraag. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken gaf hij toen immers aan nooit een identiteitskaart te hebben gehad (administratief dossier, map eerste asielaanvraag, stuk13, nr.20) en voor het CGVS verklaarde hij, in strijd met het voorgaande, dat hij wel een identiteitskaart bezat maar dat hij het document verloor toen hij de universiteit moest verlaten (ibid., p. 8, p.13-14). De in de eerste asielaanvraag vastgestelde ongeloofwaardigheid op grond van deze tegenstrijdigheid wordt derhalve nog verder versterkt doordat verzoeker thans een document neerlegt waarvan hij stelt dat het een kopie van zijn identiteitskaart betreft en dat zijn zus dit in haar bezit had (administratief dossier, map derde asielaanvraag, stuk3, p.5).

Met betrekking tot het dagvaardingsbevel van 17 mei 2009 verwijt verzoeker het CGVS de authenticiteit van dit document niet grondig te hebben onderzocht doordat het niet vergeleken werd met gelijkaardige Soedanese documenten. Verzoeker bevestigt echter eveneens dat het document een kopie betreft, zodat de motivering van de bestreden beslissing aangaande het gebrek aan authenticiteitswaarde van fotokopieën en de vaststellingen omtrent de manier waarop het document zou opgesteld zijn overeind blijft. Het door verzoeker aangevoerde gebrekkige onderzoek naar de authenticiteit van het document kan niet worden aangenomen.

Hij beperkt zich er voorts toe zijn eerdere verklaringen te herhalen aangaande de wijze waarop hij het document zou verkregen hebben en stelt dat er in Soedan nooit originele documenten worden afgeleverd door de autoriteiten, hetgeen niet aannemelijk is.

De vaststelling in de bestreden beslissing dat het document bovendien geen melding maakt van de redenen van de dagvaarding wordt door verzoeker ongemoeid gelaten waardoor ook dit element onverminderd staande blijft.

Ook het aanhoudingsbevel van 8 maart 2009 dat door verzoeker reeds in het kader van zijn tweede asielaanvraag werd bijgebracht betreft slechts een kopie waardoor hieraan om hoger vermelde redenen geen bewijswaarde kan worden toegekend.

Verzoeker weerlegt de bestreden motivering evenmin waar terecht wordt aangehaald dat de door hem neergelegde stukken van DHL hoogstens aantonen dat hij contacten heeft in Soedan. Deze motivering wordt als niet betwist en vaststaand beschouwd en door de Raad overgenomen.

Waar verzoeker opwerpt dat de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening heeft gehouden met het feit dat hij ook in België, onder meer via het internet, zijn mening heeft geuit ten aanzien van de Soedanese autoriteiten, verwijst verzoeker terecht naar verzoekers uitdrukkelijke verklaring dat zijn politieke activiteiten via het internet niet de oorzaak zijn van de thans door hem uitgedrukte actuele vrees voor vervolging (administratief dossier, map derde asielaanvraag, stuk 3, p.6). Bovendien brengt verzoeker geen begin van bewijs bij aangaande deze activiteiten en kan uit zijn verklaringen niet worden afgeleid dat hij op grond hiervan zou worden gevisieerd door de Soedanese autoriteiten. Verzoeker gaf daarenboven zelf aan niet te weten of de autoriteiten op de hoogte zijn van de politieke activiteiten die hij in België zou hebben gehad (ibid., p.6).

Gelet op de voormelde vaststellingen zijn de door verzoeker aangevoerde elementen niet van die aard dat zij afbreuk vermogen te doen aan de tijdens zijn eerdere asielaanvragen gedane vaststellingen. Derhalve slaagt hij er in zijn onderhavige derde asielaanvraag niet in de teloorgegangene geloofwaardigheid van zijn asielrelaas te herstellen. Verzoekers algemene uiteenzetting omtrent de bewijslast en het voordeel van de twijfel is in casu bijgevolg niet dienstig.

Waar hij aanvoert dat de bestreden beslissing gebaseerd is op een verkeerde interpretatie van zijn verklaringen, dient te worden opgemerkt dat verzoeker nalaat te verduidelijken welke van zijn verklaringen foutief geïnterpreteerd zouden zijn en evenmin aangeeft op welke wijze dit een invloed zou

kunnen hebben op de motieven van de beslissing, die overigens hoofdzakelijk gebaseerd zijn op de beoordeling van de neergelegde documenten.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de Commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Voor zover verzoeker zijn vraag om subsidiaire bescherming baseert op de feiten die de grondslag vormen van zijn asielrelaas, kan verwezen worden naar de vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas (zie sub 2.2.1). Verzoeker toont evenmin aan dat de situatie in zijn regio van herkomst beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande dient de subsidiaire beschermingsstatus aan hem te worden ontzegd.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het CGVS de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het CGVS gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De Commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.4. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden aangenomen gezien de bestreden beslissing blijkens het voorgaande geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS